

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж2 283/18
04.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Бољевић, председника већа, Снежане Живковић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог ББ, чији је пуномоћник адвокат АБ1, ради вршења родитељског права, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П2-643/16 од 14.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 04.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П2-643/16 од 14.12.2017. године у ставовима трећем и петом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, малолетна ћерка парничних странака поверена је на старање тужиљи која ће родитељско право самостално вршити. Ставом другим изреке уређени су лични односи малолетне ћерке странака са оцем, тако што ће се виђати према договору родитеља. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да плаћа износ од 15.000,00 динара месечно на име свог доприноса за издржавање мал. ћерке, почев од подношења тужбе

19.04.2016. године, сваког 01. до 15. у месецу док за то постоје законски услови или одлука не буде измењена, исплатом на текући рачун законске заступнице, с тим што ће заостале а неисплаћене износе исплатити одједном. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље да јој тужени плаћа месечно износ преко досуђеног од 15.000,00 динара до траженог од 20.000,00 динара, на име доприноса за издржавање мал. ћерке. Ставом петим изреке обавезан је тужени да исплати тужиљи 72.000,00 динара на име трошкова поступка.

Против одлуке садржане у ставовима трећем и петом изреке побијане пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге је образложио и жалбени предлог изнео.

Тужиља је одговорила на жалбу туженог.

Испитујући првостепену пресуду у смислу члана 386. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-одлука Уставног суда, 74/13-одлука Уставног суда и 55/14) у вези са одредбом члана 202. Породичног закона, Апелациони суд у Београду је оценио да жалба туженог није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се одлука морала укинути. Супротно наводима жалбе, првостепени суд није учинио ни битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, будући да је изрека пресуде јасна и непротивречна сама себи и разлозима датим у образложењу, који су сагласни изведеним доказима и резултату доказног поступка, па се законитост и правилност побијане пресуде са сигурношћу могу испитати.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку следи да је током трајања емотивне везе парничних странака рођена 22.10.2015. године, њихова ћерка ММ. Након урађене ДНК анализе, тужени је уписан у МКР као отац детета. Привременом мером од 08.11.2016. године мал. ћерка поверена је на старање тужиљи која ће самостално вршити родитељско право. Уређени су лични односи ћерке са туженим који је обавезан да јој плаћа 12.000,00 динара месечно на име свог доприноса за њено издржавање почев од 01.11.2016. године (тужени се сагласио да плаћа 5.000,00 динара месечно). Малолетна ћерка станује са мајком у стану површине 54 м², који је власништво њене баке која је пензионер (са пензијом од 36.000,00 динара) и која остварује додатне приходе од око 50.000,00 динара од своје продавнице мешовите робе. Тужиља је 1983. годиште, завршила је мастер студије на Економском факултету, запослена је у "АА" и остварује зараду око 70.000,00 – 77.000,00 динара месечно; поседује путничко возило "Опел Астра", осим према ћерки, нема друге обавезе издржавања. Малолетна ћерка странака има здравствене проблеме због којих је и болнички лечена, има посебан режим исхране због здравствених проблема, и

месечни издаци за њену исхрану, личну хигијену, вртић, гардеробу и обућу су око 40.000,00 динара. Тужени је рођен _ . године, по занимању је аутомеханичар и погонски техничар, остварује зараду од 25.000,00 динара, која није фиксна јер зависи од тога колико га ангажују, власник је комби-моторцикла и две пушке; станује у кући свог оца површине 200 м², у којој користи посебну стамбену јединицу од око 90 м² са супругом, која има месечна примања од око 26.500,00 динара, и двоје деце, ММ1, рођеним 2008. године (за подмирење његових месечних потреба неопходно је 6.000,00 динара) и ММ2, рођеним 2017. године (за подмирење његових месечних потреба неопходно је 4.000,00 динара), а месечни издаци за његово домаћинство износе 5.000,00–10.000,00 динара. У гаражи која је оквиру куће тужени повремено поправља возила. Обе парничне странке су младе и здраве. Тужени је учествовао у издржавању малолетне ћерке износом од 20.000,00 динара од подношења тужбе до доношења привремене мере 08.11.2016. године од када плаћа 12.000,00 динара, при чему је у новембру 2017. године уплатио свега 2.000,00 динара. На други начин не доприноси издржавању малолетне ћерке, за које је првостепени суд утврдио да се могу подмирити износом од 35.000,00 динара месечно.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно логично и несумњиво произилази из изведених доказа које је првостепени суд правилно оценио у складу са чланом 8. ЗПП и правилно применио материјално право – одредбе Породичног закона када је одлучио као у ставу трећем изреке побијане пресуде. Своју одлуку је образложио јасним и довољним разлозима које прихвата у свему другостепени суд.

Неосновани су наводи жалбе туженог да првостепени суд није правилно утврдио потребе мал. ћерке и могућности туженог као дужника издржавања. Супротно наводима жалбе, првостепени суд је из исказа тужиље и туженог саслушаних као парничне странке, као и из доказа приложених у списима предмета правилно утврдио потребе мал. ћерке у складу са њеним годинама, околностима у којима живи и њеним осетљивим здравственим стањем. Исто тако, суд је правилно утврдио све чињенице од којих зависи могућност туженог да плаћа издржавање, која је условљена његовим стамбеним и породичним приликама, приходима, могућностима за стицање зараде, његовим годинама живота, радном способношћу, те његовим личним потребама, као и његовом обавезом да издржава још двоје малолетне деце. Супротно наводима жалбе туженог, првостепени суд је правилно закључио да је тужени у могућности да на име свог доприноса за издржавање мал. ћерке плаћа месечно износ од 15.000,00 динара, почев од 19.04.2016. године. Досуђеним издржавањем обезбеђују неопходни услови за правилан и потпун развој малолетне ћерке странака, а истовремено се не угрожава егзистенција самог туженог нити његових малолетних синова, према којима он такође има обавезу издржавања. Остала средства за издржавање мал. ћерке странака обезбедиће њена мајка, која је то и до сада чинила, у чији допринос за издржавање се урачунавају свакодневни рад и старање око детета.

Неосновани су наводи жалбе да првостепени суд није правилно утврдио материјалне могућности туженог. Понашање туженог, који је доприносио издржавању малолетне ћерке износом од 20.000,00 динара месечно, при чему је тај допринос смањивао током ове парнице, као и докази у списима, говоре у прилог закључку да тужени остварује приходе осим пријављених, како од аутопревозничке делатности, тако и од поправке возила, што иначе произлази и из његове изјаве да "јачко ретко обавља делатност поправке возила". Тужени је млад, здрав, радно способан, и у могућности је да стиче приходе и додатним радом и тако обезбеди материјалне услове за задовољење својих личних потреба и потреба мал. деце које је дужан да издржава, а од његовог ангажовања и напора зависи висина прихода које месечно остварује. Тужени је у обавези да ангажује све могућности и уложи додатни напор како би обезбедио средства за издржавање мал. деце, што је његова законска обавеза које се, сходно члану 167. став 2. Породичног закона, не може ослободити.

Наводи жалбе да је превисоко одређен допринос туженог за издржавање нису од утицаја, јер детету треба да буде омогућен најмање такав животни стандард какав ужива тужени. У обезбеђењу средстава потребних за издржавање детета оба родитеља су дужна да учествују, при чему се родитељу који врши родитељско право над дететом у допринос рачуна и свакодневно ангажовање око неге, чувања и васпитавања. Чињеница да законска заступница детета остварује зараду од 77.000,00 динара месечно, и да јој економску помоћ пружа њена мајка, не ослобађа туженог његове законске обавезе издржавања мал. ћерке јер он, као млад, радно способан и са средствима за рад, има могућност да се додатно радно ангажује и обезбеди довољне приходе за издржавање своје малолетне деце, па наводи жалбе туженог остају без утицаја на другачију одлуку.

Приликом одлучивања о основаности жалбе туженог, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе жалбе туженог али их није посебно образлагао сагласно члану 396. став 1. ЗПП, јер не могу довести до другачије одлуке.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је потврдио првостепену пресуду као у изреци ове пресуде, применом члана 390. ЗПП, потврђујући и одлуку о трошковима поступка, која је заснована на правилној примени одредаба чл. 202. Породичног закона и 153. ЗПП и довољно је образложена.

Захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка за састав одговора на жалбу, овај суд је одбио, сводно члану 154. став 1. ЗПП, јер тај издатак био био нужан за вођење парнице.

Председник већа-судија
Драгана Бољевић, с.р.

За тачност отправка

Управитель писарнице
Јасмина Ђокић